

MARIT PERFECTE
PARE PERFECTE

PERFECTE MENTIDER?

TOTA
LA
VERITAT

KAREN CLEVELAND

Columna

KAREN CLEVELAND

TOTA
LA VERITAT

Traducció de Jordi Boixadós

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *NEED TO KNOW*

PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2018

© KAREN CLEVELAND, 2018

© DE LA TRADUCCIÓ, JORDI BOIXADÓS, 2018

© EDITORIAL PLANETA, S. A., 2018

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2018

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2360-1

DIPÒSIT LEGAL: B. 2.413-2018

FOTOCOMPOSICIÓ: REALITZACIÓ PLANETA

IMPRÈS A: EGEDSA

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol I

— **M**ales notícies, Viv.
Sento la veu d'en Matt, unes paraules que espantarien tothom, però amb un to tranquil·litzador, lleuger, com de qui demana disculpes. És mala cosa, això segur, però no res que no es pugui controlar. Si fos dolent de veritat parlaria amb la veu més greu. Faria servir una frase amb verb i diria el meu nom sencer. «Tinc males notícies, Vivian».

Mantinc el telèfon enganxat a l'orella amb l'espatlla, faig girar la cadira cap a l'altre costat de la taula de despatx amb forma de L, en direcció a l'ordinador que hi ha centrat sota uns compartiments grisos elevats. Moc el cursor fins a la icona en forma de mussol a la pantalla i faig doble clic. Si és el que em penso, el que sé que és, no podré estar gaire estona més a l'escriptori.

—La Bella? —dic.

La meva mirada topa amb un dels dibuixos a llapis que hi ha clavats amb xinxetes a les parets altes del cubicle, una nota de color en un mar gris.

—Trenta-vuit i dues dècimes.

Tanco els ulls i respiro fondo. Ja ens ho esperàvem. Mitja classe estava malalta, han anat caient com les fitxes del dòmino, o sigui que només era qüestió de temps. Les criatures de quatre anys no es pot dir que siguin les que tenen més bona salut. Ara bé, havia de passar avui, precisament?

—Alguna cosa més?

—Només la temperatura. —Ell fa una pausa—. Em sap greu, Viv. Se la veia bé quan l'he deixada.

M'empasso la saliva i faig que sí amb el cap, tot i que ell no em pot veure. Qualsevol altre dia hauria anat ell a buscar-la. En Matt pot treballar a casa, almenys en teoria. Jo no, i ja vaig gastar tots els dies de permís quan van néixer els bessons. Ell, però, avui porta en Caleb a la ciutat per a l'última ronda de visites mèdiques. Ja fa setmanes que em sento culpable de no poder-hi anar, i ara no només no podré sinó que a sobre demanaré permís però no em queden dies.

—D'aquí a una hora seré allà —dic.

La norma diu que després que ens avisin hi hem d'anar abans d'una hora. Comptant el recorregut en cotxe i l'estona que trigaré a arribar cami-

nant fins al vehicle, que tinc en un lloc ben allunyat a l'altra punta dels enormes aparcaments de Langley, tinc més o menys un quart d'hora per acabar la feina de tot un dia. Un quart d'hora menys del permís que hauré d'afegir al meu compte negatiu.

Dono un cop d'ull al rellotge de la cantonada de la pantalla i veig que falten set minuts per a les deu, i llavors la meua mirada topa amb el got de Starbucks que tinc al costat del colze dret. Surt fum pel forat de la tapa de plàstic. Ha estat un caprici demanar-lo, una despesa innecessària per celebrar el dia tan esperat, combustible per a les hores d'avorriment que em queden. Tot de minuts preciosos malaguanyats fent cua que podria haver aprofitat per explorar arxius digitals. Hauria d'haver fet servir la cafetera de sempre, la que treu líquid a borbollons i deixa tot de marro flotant al capdamunt de la tassa.

—És el que he dit als de l'escola —fa en Matt.

L'«escola» en realitat és la llar d'infants, el lloc on els tres petits passen el dia, però en diem escola d'ençà que en Luke tenia tres mesos. Jo creia que això ens ajudaria a fer més lleu la transició, a alleujar el sentiment de culpa que provoca deixar-hi una criatura vuit o deu hores al dia. No ho vam aconseguir, però suposo que no és fàcil abandonar els vells costums.

Es produeix una nova pausa i sento en Caleb que barboteja a l'altra banda del telèfon. Paro l'ore-

lla, i sé que en Matt fa el mateix. És com si estiguéssim obligats a fer-ho quan passa això. En realitat, però, només són vocals. Res de consonants.

—Ja sé que avui havia de ser un gran dia...
—diu en Matt finalment, i deixa la frase en suspens.

Ja estic acostumada a aquestes converses evasives en la línia de telèfon oberta. Dono per descomptat que sempre hi ha algú que m'escolta. Els russos. Els xinesos. En part és per això que a l'escola sempre truquen primer a en Matt quan hi ha un problema. M'estimo més que ell filtri uns quants detalls de la vida personal dels nens perquè quedin fora de l'abast dels nostres adversaris.

Digueu-me paranoica, o només analista del Centre de Contraespionatge de la CIA.

En realitat, però, en Matt no en sap gaire més. No sap que he estat intentant en va destapar una xarxa de talps russos encoberts, ni que he desenvolupat una metodologia per identificar persones involucrades en programes d'alt secret. Només sap que fa mesos que espero aquest dia, que estic a punt de saber si dos anys de feina dura han valgut la pena i si tinc opcions d'aconseguir l'ascens que necessitem tan desesperadament.

—Sí, mira —dic, mentre bellugo el ratolí amunt i avall i espero que es carregui el programa espia Athena, amb el cursor en forma de temporitzador—. Avui el que importa és la visita d'en Caleb.

Passejo altre cop la mirada per la paret del cubicle fins allà on hi ha els dibuixos a llapis. El de la Bella és un retrat de la família, amb tot de braços i cames estirats que sobresurten de sis rostres de felicitat. El d'en Luke, una mica més sofisticat, és d'una sola persona acompanyada de gargots irregulars que li acolorixen els cabells, la roba i les sabates. «MAMI», diu en majúscules. És de la seva fase de superheroï. Sóc jo, amb una capa, les mans als malucs i una S a la samarreta. Supermami.

Noto al pit una sensació que ja conec, és la pressió, una necessitat urgent de plorar que em sobrepassa. «Respira fondo, Viv. Respira fondo».

—Què et semblen les Maldives? —diu en Matt, i noto que em neix un breu somriure als llavis.

Sempre fa això, en Matt, troba la manera de fer-me somriure quan ho necessito. Dono un cop d'ull a la foto de tots dos, ell i jo, que hi ha en una cantonada de l'escriptori. És la meva preferida del dia que ens vam casar, ara fa quasi deu anys. Érem tots dos tan joves i tan feliços. Sempre dèiem que pel desè aniversari de casament aniríem a algun lloc exòtic. Això segur que ja no entra en els plans. Somiar-hi, però, és divertit. Divertit i depriment alhora.

—M'estimo més Bora Bora —dic.

—Si no hi ha altre remei.

En Matt té un moment de vacil·lació i llavors

torno a sentir en Caleb. Fa més sons de vocals. «Aah-aah-aah». Calculo mentalment els mesos que fa que en Chase emet sons de consonants. Ja sé que no hauria de fer-ho, tots els metges em diuen que no ho faci, però ho faig.

—Bora Bora? —sento al meu darrere, en un to d'incredulitat fingida.

Tapo el micro del telèfon amb la mà i em giro. És l'Omar, el meu homòleg a l'FBI, que fa una cara tot divertida.

—Això sí que seria difícil de justificar, fins i tot per a la CIA.

L'Omar fa un gran somriure. És contagiós, com sempre, i me l'encomana.

—Què hi fas, aquí? —dic, sense destapar el micro del telèfon.

Per l'auricular sento en Caleb. Ara fa «os». «Ooh-ooh-ooh».

—Tenia una reunió amb en Peter. —Se m'acosta una mica més i s'asseu en un cantó de l'escriptori; li veig la forma de la funda de la pistola al maluc, sota la samarreta—. Potser és una coincidència a l'agenda, o potser no. —Dóna una ullada a la meva pantalla i el somriure se li apaga una mica—. Era avui, oi? A les deu.

Miro la pantalla, fosca, amb el cursor encara en forma de temporitzador.

—Era avui.

Ara no sento en Caleb a l'auricular. Faig girar el seient per donar l'esquena a l'Omar i destapo el micro del telèfon.

—He de penjar, Matt. Ha arribat l'Omar.

—Dóna-li records —diu en Matt.

—De part teva.

—T'estimo.

—I jo també.

Penjo i em giro cap a l'Omar, que continua assegut a l'escriptori. Porta uns texans i ara té les cames estirades i els peus encreuats a l'altura dels turmells.

—Records d'en Matt —dic.

—Ah, o sigui que és ell la connexió Bora Bora. Aneu de vacances?

Torna a somriure obertament.

—És pura teoria —dic amb una rialla poc convençuda.

Sona prou ridícul i noto que em puguen els colors a la cara.

Ell em contempla una mica més, i al final, per sort, mira el rellotge que du al canell.

—Molt bé, són les deu i deu. —Canvia els peus de posició per encreuar-los a la inversa, i tot seguit s'inclina cap endavant; se li veu l'excitació a la cara, no la pot amagar—. Què tens per a mi?

L'Omar fa més temps que jo que treballa en això. Almenys deu anys. Busca els talps als Estats Units, mentre jo intento descobrir els que dirigeixen la

cèl·lula. Cap de tots dos se n'ha sortit. No puc entendre com continua mantenint l'entusiasme.

—De moment, res. Ni tan sols m'ho he mirat —dic, amb un gest del cap en direcció a la pantalla, on el programa continua carregant-se, i tot seguit dono un cop d'ull a la fotografia en blanc i negre enganxada a la paret del cubicle, al costat dels dibuixos dels nens.

És Yury Yakov, amb la cara rodanxona i l'expressió dura. Uns quants clics més i m'hauré ficat a dins del seu ordinador. Veuré què veu ell, navegaré com ell navega, em colaré als seus arxius. I espero poder provar que és un espia rus.

—Tu qui ets, i què n'has fet de la meva amiga Vivian? —pregunta l'Omar amb un somriure.

Té raó. Si no hagués estat per la cua que hi havia a l'Starbucks, m'hauria connectat al programa a les deu en punt. Hauria tingut uns quants minuts més, almenys, per remenar per allà dins. M'arronso d'espatlles i faig un gest en direcció a la pantalla.

—Faig el que puc. —Després assenyalo el telèfon amb el cap—. Sigui com sigui, la cosa haurà d'esperar. La Bella està malalta. L'he d'anar a buscar. L'Omar esbufega.

—Els nens. Sempre en el pitjor moment.

Un moviment a la pantalla atreu la meva atenció, i acosto la cadira amb rodetes a l'escriptori. Per fi es carrega Athena. Hi ha indicadors vermells

pertot arreu, i un munt de paraules que signifiquen cadascuna un avís diferent, un àmbit reservat diferent. Com més llarg sigui el text, més secret. Aquest és llarg amb ganes.

Clico per passar una pantalla, i tot seguit una altra. Cada clic és una acceptació. Sí, sé que estic accedint a informació reservada. Sí, sé que no la puc revelar o em ficaran a la presó una bona temporada. Sí, sí, sí. Dóna'm la informació d'una vegada.

—És ell —diu l'Omar.

Ara recordo que és aquí i el miro de cua d'ull. Ell desvia la mirada expressament, evita la pantalla amb un gest estudiat per concedir-me privacitat.

—Ho presento.

—Això espero —dic en un xiuxiueig.

És cert que ho espero, però estic nerviosa. Aquesta metodologia ha estat una aposta. Una de grossa. Vaig construir un perfil de sospitosos de ser instructors: el lloc on han estudiat, les carreres i els títols, els bancs amb què treballen, els viatges a Rússia i a altres països. En vaig treure un algoritme i vaig identificar els cinc individus que s'ajustaven més bé al patró. Eren els candidats probables.

Els quatre primers van resultar ser pistes falses, i ara el programa treballa amb l'únic que queda. Tot depèn d'en Yury. El número cinc. L'ordinador on ha costat més accedir, i en què jo confiava més des del començament.

—I si no ho és —diu l'Omar—, has fet una cosa que no ha fet ningú més. T'hi has acostat.

Posar-se com a objectiu els instructors és una tàctica nova. Fa anys que l'FBI intenta identificar aquests talps, però estan tan ben integrats que és pràcticament impossible. La cèl·lula està dissenyada perquè els talps només tinguin contacte amb l'instructor, i fins i tot aquest contacte és mínim. I l'Agència s'ha concentrat en els caps de grup, els individus que controlen els instructors, els que tenen contacte directe amb l'SVR de Moscou, el servei d'espionatge rus.

—No n'hi ha prou amb acostar-s'hi —dic en veu baixa—. Ho saps millor que ningú.

A l'època en què vaig començar a treballar en això, l'Omar era un nou agent ple d'energia. Havia proposat una nova iniciativa, invitar talps ben integrats a «sortir a la llum», a entregar-se a canvi de l'indult. Quins eren els seus arguments? Deia que hi havia d'haver almenys uns quants talps disposats a treure's la careta, i que llavors podríem aprendre prou dels penedits per penetrar prou en la xarxa al complet.

El pla es va dur a terme amb discreció, i al cap d'una setmana va aparèixer el primer, un home anomenat Dmitri. Va dir que era un instructor de nivell mitjà, ens va donar informació sobre el programa que corroborava el que nosaltres ja sabíem:

altres instructors com ell mateix eren responsables de cinc talps cadascun; ell mateix responia davant un cap de grup responsable de cinc instructors. Es tractava d'una cèl·lula estanca. Això ens va cridar l'atenció, esclar. Després va començar a fer afirmacions exagerades, la informació era inconsistent amb tot el que nosaltres sabíem del cert, i al final va desaparèixer. Dmitri el Ganxo, el vam batejar després d'això.

Aquell va ser el final del programa. Pensar a admetre públicament l'existència de talps als Estats Units, confessar que no érem capaços de trobar-los, no era res que els peixos grossos de l'FBI poguessin acceptar fàcilment. Entre això i el potencial manipulador dels russos, com ara fer aparèixer com a ganxos agents dobles amb pistes falses, van criticar a fons el pla de l'Omar i al final el van descartar. «Ens inundaran de Dmitris», van dir. Amb això, la carrera de l'Omar, que fins aleshores havia estat prometedora, es va aturar. Va caure en la foscor i no va deixar de perseverar, un dia rere l'altre, en una tasca impossible, gens gratificant i que només conduïa a la frustració.

Hi ha canvis a la pantalla, i apareix una petita icona amb el nom de Yury. Sempre he trobat emocionant veure aquí els noms dels meus objectius, saber que tenim una finestra oberta a les seves vides digitals, a la informació que es pensen que és

privada. L'Omar s'aixeca, com si sabés que és el moment adequat per fer-ho. Sap el que ha costat trobar en Yury. És un dels pocs agents de l'FBI que poden veure el programa, i el seu fan més entusiasta, la persona que creu en el meu algoritme, i en mi, més que ningú altre. Amb tot, no pot accedir-hi directament.

—Truca'm demà, d'acord? —diu.

—Compta-hi —contesto.

Es gira, i tan bon punt veig que ja està d'esquena i s'allunya, em concentro en la pantalla. Faig doble clic a la icona i de seguida apareix un requadre de vores vermelles que mostra el contingut de l'ordinador d'en Yury, una imatge especular on puc remenar. Tinc pocs minuts abans de marxar, però n'hi haurà prou per donar-hi un cop d'ull.

El fons és blau marí, puntejat de bombolles de mides diverses i tons de blau variats. A la banda dreta hi ha icones ben alineades en quatre fileres; la meitat són carpetes. Els noms dels arxius estan tots en ciríl·lic, caràcters que reconec però que no puc llegir, almenys no els puc llegir bé. Fa un any vaig rebre classes d'iniciació al rus; llavors va néixer en Luke i ja no hi vaig tornar. Sé unes quantes frases bàsiques, reconec unes quantes paraules, però res més. Per a la resta m'he de confiar dels serveis lingüístics o de programes de traducció.

Obro unes quantes carpetes, i tot seguit els do-

cuments de text que contenen. Són pàgines i més pàgines de textos densos en ciríl·lic. M'envaeix la decepció, tot i que no té cap sentit i ho sé. No podia esperar que un rus assegut davant de l'ordinador a Moscou es posés a escriure i a guardar informes en anglès, com ara *Llista d'operacions d'alt secret als Estats Units*. Ja sé que el que busco està encriptat. L'esperança que tinc és trobar alguna mena de pista, d'arxiu protegit amb una encriptació que resulti evident.

Després d'anys de penetrar en alts nivells sabem que la identitat dels talps només la coneixen els instructors, i que els noms s'emmagatzemen electrònicament i localment. No pas a Moscou, perquè a l'SVR, el poderós servei d'espionatge rus a l'exterior, els fa por que hi hagi infiltrats nostres a la seva pròpia organització. Els fa tanta por que s'estimen més córrer el risc de perdre talps a l'estranger que guardar-ne els noms a Rússia. I sabem que si a un instructor li passa alguna cosa, el cap de grup accedirà als arxius electrònics i es posarà en contacte amb Moscou perquè li subministrin un codi per descriptar, una part d'un protocol d'encriptació de diversos nivells. Aquest codi el tenim, ens l'han passat de Moscou. El que passa és que no hem tingut mai res per descriptar.

El programa és hermètic. No hi podem accedir. De fet, ni tan sols en sabem l'objectiu verita-

ble, si és que en té cap. Tant podria ser una senzilla recopilació d'informació com una cosa més sinistra. Ara bé, com que sabem que el cap de programa respon directament davant Putin, tendeixo a pensar que és això últim, i és el que em fa perdre el son a les nits.

Continuo observant la pantalla, passejo la vista per cadascun dels arxius, tot i que no estic gaire segura de què busco. Llavors veig una paraula en ciríl·lic que reconec. друзья. «Amics». És l'última icona de l'última fila, una carpeta. Hi faig doble clic i veig que s'obre una llista de cinc imatges en JPEG, res més. El cor se m'accelera. Cinc. Cada instructor té cinc talps; això ho sabem de moltes fonts. I hi ha el títol. «Amics».

Faig clic a la primera imatge. És una foto en primer pla d'un home de mitjana edat sense res de particular, que porta unes ulleres rodones. Noto una fiblada d'excitació. Els talps són persones ben integrades. Membres invisibles de la societat, de fet. Aquest en podria ser un, no hi ha dubte.

La lògica em diu que no m'emocioni gaire; tot el nostre servei d'intel·ligència sap que els arxius sobre els talps estan encriptats. El cor, però, em diu que això que tinc al davant és una cosa grossa.

Obro el segon. Una dona pèl-roja i d'ulls blaus i brillants que somriu obertament. Una altra foto d'un rostre, un altre talp en potència. La miro fixa-

ment. Em ronda pel cap una idea en què intento no pensar, però no aconsegueixo evitar-ho. Això només són fotos. No hi ha identitats, res que el cap de grup pogués fer servir per posar-s'hi en contacte.

De tota manera, a la carpeta hi diu «Amics». I això són fotos. De manera que potser en Yury no és l'instructor esmunyedís que jo estava esperant descobrir, el que l'Agència destina tants recursos a trobar, però, i si fos un reclutador? I aquestes cinc persones han de ser importants. Objectius, potser?

Torno a fer doble clic i la tercera imatge d'una cara apareix a la pantalla. Un altre rostre, en primer pla. El tinc tan vist, em sorprèn tan poc aquest rostre... Però ara no, perquè és aquí, i aquí no hi hauria de ser. Parpellejo una vegada, dues, la meva ment s'esforça a no reconèixer el que veig i el que significa. Llavors podria assegurar que el temps s'atura. Uns dits gelats m'envolten el cor i l'estrenyen amb força, i només sento el pols que em batega a les orelles.

Estic contemplant la cara del meu marit.